Waeslast peeti halwempast, kui perest: es lasta tahalatsiga ütte jõoma, ei ka magama ja es lasta talurahvaga üten jannagi: kui lahtse, wõis küll perän muid minna, aga mitte lõistega üten. Naorempalt poisilt sai wäegade ütlinda minemist, aga kui la wanempast läits ning meelt pakast wõis tuua, es pelga ta enamp kunagi. Ta olli jumalapelglik ja egaõrd, kui ta kohekí ütlinda läits pallel la Jumalat, et Ks teda oma kaitsmise ala wõtaks ja teda iks õigel teel hoiaks. Ja jummal läitski kah teda õigel teel ja tegi ta wiimate õnnelikus.

Wiitsköid, kui waene laits jälle perän, muid janna läits, sulli talle teel üsis õige wana kall mehekene wasta ja pallel tõis endaga üten janna wõtta. Waene laits sai hää meelega. Nüid lätsiwä janna. Wanamees ütel waesele latsele: „Ole nii hää laits, too mulle weidi rem pori lõnkunt mõsse ja radaja oleks wiht wihtu." — „Waxiti, warsti!" waflas waenelaits ja läits. Aga warsti sulli tagasi ja tõi pangi täwwe lõiger letta wett ning iluse, pehme, wahse wiha. Ome andse wiel wiha ärä ja sis andse wanamehe kätte. „Ole nüid nii hää ja dwita minnu kah ahju kargiga laiale" pallel jälle wanamees waest lasi. Waene laits awit kah.

Mujale la es läinu wanameest mitte ahju kargiga, nigu ses si küll käskse, aga tõisse iluste käsiga ülen. Nüid wõtse ta see pehme wiha kätte ja wihtse iluste wanamehe ärä, wiimate mõskse kah puhtaks ja pandse sis la iluste rõiwile. Et la joba oli kah rõiwil olli, saksi ta minema ni kaua, aga wanamees piätas teda, rõnelden: „Ega sul ommetegi kohekí rutus ei ole?! Tule kah minu koda waema!" — „Kaft om sinu koju wäega raugel ja mul ei ole nüüd pallut aigu," ütel waene laits. „Ärä kaft midagi pelga! Tule enne minu perrä ja warsti saame sinna," kõõsse wanamees pelglikku waeslast.

Wanamees läits nüid janna tagasi, kaput jääl kolmkõrda förmega ahju sued waeta ja jäält jamast sõsi seuw uss üles, kelle taman krepp näkku olewat. Ta asse sise ja käskse waesel latsil julgeste perrä tulla. Waenelaits kah laits. Ta saiwa warsti ütte suurte uhuede, walgeda paali, kus kulda ja hõbedast kunikide uhuede, walgeda paali, kus kulda ja hõbedast kunikide wiisi saina weeres mööda all. Uits riiul olli jälle ka wiisi saina weeres mööda all. Uits riiul olli jälle ka käekujulisi karpe täis. Kui na usk paali saiwa rõnel wanamees: „Kas, sin om nüüd minu kodu. Et ja minu nii iluste puhtas oled tennu, palle ma, et ja sinu ütte karbi endale valitsed lähes lähes. Wõit wõtta määrde sis takat." Waene laits wõtsi riiulelt paält ütte wäega rumalampa karbi, sest iluset karpi es julgu ütte wäega rumalampa karbi, sest iluset karpi es julgu